

A Szablir ügynökének már a pályafutása elején ismernie kell az általa kezelt társadalmak nyelvének finomságait és cselekvési körének (rendszerint önmaga által felállított) korlátait. Az ügynök adatokat keres a funkcionális viszonyokról, amelyek a mi közös univerzumunkból erednek, és amelyek az egymástól való függőségből származnak. Gyakorta megesik, hogy ezek a kölcsönös függőségek a félreértések első áldozatai. A kölcsönös függőség iránti közömbösségre alapozott társadalmak előbb-utóbb megrekednek, holtpontra jutnak. Ha túl hosszú ideig maradnak ebben a dermedt állapotukban, elpusztulnak.

SZABLIR KÉZIKÖNYV

A nevem Furuneo. Alichnio Furuneo. A férfi újra meg újra emlékeztette magát erre a tényre, mialatt a város felé hajtott, hogy lebonyolítsa a távhívást. Sosem ártott, ha egy efféle hívás előtt megszilárdította az éntudatát. A hatvanhetedik életévében járt, és emlékezett jó néhány esetre, amikor a csillagrendszerek közötti kommunikációval járó transzállapotba zuhant emberek elvesztették az azonosságtudatukat. A taprizió adóvevő által nyújtott agyzsibbasztó élmény költségein felül ez a bizonytalansági tényező is hozzájárult ahhoz, hogy a hívások száma alacsony maradjon. De Furuneo nem bízhatott senkiben, nem fordulhatott máshoz annak érdekében, hogy beszélhessen Jorj X. McKie különleges szabotőrrel.

Helyi idő szerint, vagyis a Sfic-h-rendszer Cordiality nevű bolygójának abban az időzónájában, amelyben Furuneo tartózkodott, reggel 8.08 volt.

– Valami azt súgja, ez nem lesz sima ügy – dünnyögte, bár a szavait nem annak a két testőrnek szánta, akiket a biztonság kedvéért hozott magával az útra.

Azok ketten még csak nem is biccentettek, mert tudták, hogy nem várnak tőlük választ.

A levegő még ekkor is hideg volt, alaposan lehűtötte az éjszakai szél, amely a Billy-hegység hóborította fennsíkjai felől fújt egészen le, a tengerpartig. A háromfős csapat Furuneo hegyi erődjéből érkezett ide, Division Citybe. Közönséges földikocsiban utaztak. Meg sem próbálták elrejtetni vagy álcázni a Szabotázsirodához fűződő kapcsolatukat, de igyekeztek kerülni a feltűnést. Az értelmes lények egy része nem szívelte az Irodát, és nem véletlenül.

Furuneo utasítására a város Sétaközpontjának határán hagyták a járművet, és az út hátralévő részét gyalog tették meg, mint az egyszerű polgárok.

Tíz perccel ezelőtt léptek be az épület fogadótermébe. Ez volt a tapriziók tenyészközpontja, egyike annak a húsznak, amelynek létezéséről tudni lehetett az univerzumban, így az, hogy itt van, nagy megtiszteltetést jelentett egy akkorka világnak, mint a Cordiality.

A fogadóterem legfeljebb tizenöt méter széles, és harmincöt méter hosszú lehetett. A vörösesbarna falakat apró mélyedések tarkították, mintha valaki hirtelen támadt szeszélyből kisebbfajta labdát hajigált volna hozzájuk az építkezés idején, amikor még nem keményedett meg rajtuk a vakolat. A bejárattól jobbra, csaknem a fal teljes hosszán, magas pult húzódott végig. A felette forogó színes lámpák bonyolult fény- és árnyékmintázatot

vetítettek mind a faszerkezet felületére, mind a pulton álló taprizióra.

A tapriziók furcsa látványt nyújtottak. Egészében véve úgy festettek, mint egy fatörzs, amelynek két végéről lefűrészelték az elégett részeket. Rövid, csonkának tűnő végtagok meredtek ki zömök testükből, és túszerű beszédfüggelékeik még akkor is rezegtek és hajladoztak, amikor hallgattak. Ennek a példánynak az egyik csúszótalpa ideges ritmust vert a pult tetején.

Furuneo mélyet lélegzett, és – érkezése óta immáron harmadízben – megkérdezte:

– Te vagy az adóvevő?

Ezúttal sem kapott választ.

Igen, ilyenek a tapriziók – összegezte magában. Semmi értelme dühöngeni. Haszna meg végképp semmi. Ettől függetlenül Furuneo megengedte magának, hogy boszszús legyen. Átkozott tapriziók!

A háta mögött az egyik testőr megköszörülte a torkát.

Pokolba a késlekedéssel – mérgeződött magában Furuneo. Az Abnethe-ügy miatt leadott maxiriadó óta az idegesség az egész Irodán eluralkodott. Az üzenet, amelyet ő most készül továbbítani, végre mozgásba lendítheti a dolgokat. Éppen ezért kellene minél hamarabb lebonyolítani a hívást. Furuneo érezte, hogy ez lesz eddigi pályafutásának legfontosabb hívása. És ha mindez nem volna elég, egyenesen McKie-nek szánta az értesüléseit.

A nap már éppen csak a Billy-hegység csúcsai felett lebegett, de még így is melengető, narancssárga fénylegyezőt bocsátott át az ajtón, amelyen keresztül ők hárman beléptek a helyiségbe.

– Úgy néz ki, elég sokat kell várunk erre a tapira – dörmögte az egyik testőr.

Furuneo kurtán biccentett. Életének hatvanhét éve alatt megtanult türelmesnek lenni, főleg mialatt felfelé kapaszkodott az Iroda ranglétráján, és kivívta magának, hogy planetáris ügynök lehessen. Itt és most csakis egyetlen dolgot tehetett: csendesen várakozott. A tapriziók sosem kapkodtak, a maguk titokzatos okai miatt mindenre rászánták a kellő időt. És nem akadt másik üzlet, ahol Furuneo megvásárolhatta volna azt a szolgáltatást, amelyre szüksége támadt. Az eleven adóvevők nélkül senki sem bonyolíthatott le egy valós idejű csillagközi távhívást.

A taprizióknak ezt a különleges képességét megannyi értelmes lény igénybe vette, de senki még csak nem is sejtette, hogyan működik. A szenzációhajhász sajtóban persze hemzsegték az elméletek, és ezek valamelyike akár igaz is lehetett. A tapriziók talán ahhoz hasonlatosan intézték a csillagközi távhívásokat, ahogyan a panspechi alomtársak adták át egymásnak tudásukat és tapasztalataikat – bár a más fajok tagjai éppenséggel ez utóbbi folyamatot sem értették.

Maga Furuneo úgy vélte, hogy a tapriziók a teret eltorzítva forgalmazzák a dimenziók között, vagyis nagyjából úgy, ahogyan a kalebánok nyitják meg a dimenzióajtóikat. Feltéve persze, hogy így működnek a dimenzióajtók. A szakértők java része nem értett egyet ezzel az elmélettel. A kétkedők azzal érveltek, hogy az eljárás annyi energiát igényel, amennyit csak egy közepes méretű csillag képes megtermelni.

Akárhogy intézték is a tapriziók a hívást, annyi bizonyos volt, hogy csináltak valamit a beszélgetés résztvevőinek tobozmirigyével vagy más fajok esetén a tobozmirigynek megfelelő belső elválasztású miriggyel.

A magas pulton álló taprizió járkálni kezdett.

– Talán mégis jutunk valamire – sóhajtotta reménykedve Furuneo.

Kihúzta magát, mélyeket lélegzett, és mialatt igyekezett uralkodni az arcvonásain, elfojtotta magában kínos érzéseit. Elvégre, egy taprizió tenyészközpontban ácsorog. A xenobiológusok szerint a tapriziók szaporodása békés körülmények között zajlik, viszont a xenók sem tévedhetetlenek. Vegyük csak azt az őrületet, amelyet a Panspechi Föderáció vizsgálata során teremtettek...

– Cö-cö-cö – cincogta túszerű beszédszerveivel a pulton sétálgató taprizió.

– Valami baj van? – kérdezte aggodalmas hangon az egyik testőr.

– Honnan az ördögből tudhatnám? – csattant fel ingerülten Furuneo. Szembefordult a taprizióval, és nekiszegezte a kérdést: – Te vagy az adóvevő?

– Cö-cö-cö – felelte a taprizió. – Egy megjegyzés, amelyet csakis így tudok lefordítani, hogy érthető legyen egy hozzád hasonló, földi származású illető számára. Amit az imént mondtam, azt jelenti: „kétségbe vonom az őszinteségedet”.

– Éppen egy átkozott taprizióval kell megítélni az őszinteségét, főnök? – kérdezte az egyik testőr. – Nekem úgy tűnik...

– Téged senki sem kérdezett – szólt közbe Furuneo. Ha egy taprizió próbaképpen sértegeti a hívó felet, azt valószínűleg üdvözlésnek szánja. Hát ezt sem tudja ez az ostoba alak?

Furuneo a testőreit hátrahagyva a pult elé sietett.

– Beszélni kívánok Jorj X. McKie különleges szabótörrel! – mondta fennhangon. – Az autoüdvözlőd felismert és azonosított engem, továbbá elfogadta a kreditkártyámat. Te vagy az adóvevő?

– Hol van most ez a bizonyos Jorj X. McKie? – kérdezte a taprizió.

– Ha tudnám, kerítenék egy dimenzióajtót, és személyesen beszélnek vele – válaszolta Furuneo. – Ez egy rendkívül fontos hívás. Te vagy az adóvevő?

– Dátum, idő és helyszín – sorolta a taprizió.

Furuneo felsóhajtott, és megnyugodott. Visszanézett a testőreire, intett nekik, hogy menjenek örködni a helyiség két bejáratához, majd megvárta, amíg végrehajtják az utasítását. Nem sok jó sült volna ki abból, ha mások is hallják azt, amit mondani készült. Végül visszafordult, és megadta a kért adatokat.

– Ülj a padlóra! – rendelkezett a taprizió.

– Hála a halhatatlanoknak – motyogta Furuneo. Egy korábbi távhívás alkalmával az eleven adóvevő egy szélfúttá hegyoldalra vitte őt, amelyre éppen sűrű zápor hullott. Le kellett feküdnie a meredek partoldalra, fejjel a völgy felé, mielőtt megnyílt volna a csillagközi kapcsolat. Az eljárásnak a „beágyazódás finomításához” volt valami köze, akármit jelentett is ez. Beszámolt ugyan az esetről az Iroda adatközpontjának, ahol azt remélték, hogy egy szép napon felfedezik a tapriziók titkait, de ez kevésbé vigasztalta, mialatt a hívás után hetekig kínlódott egy makacs felsőlégúti megbetegedéssel.

Furuneo engedelmesen leült, majd nyomban felsziszszent, mert a padló átkozottul hidegnek bizonyult.

A férfi közel két méter magas volt, a testsúlya meghaladta a nyolcvannégy standard kilogrammot. A haja feketében játszott, de a füle környékén néhány fürt már ezüstös árnyalatot öltött. Vaskos orra alatt széles száj húzódott, és az alsó ajka furcsán egyenes volt. Mialatt a padlóra kuporodott, igyekezett kímélni a bal csípőjét, amelyet egy felháborodott polgártársa eltört egy, az Iro-

da szolgálatában tett korábbi kirándulása alkalmával. Az orvosok ugyan akkoriban egyöntetűen állították, hogy „ha egyszer összeforrt, nem lesz vele semmi baja”, de a sérülés nem múlt el nyomtalanul.

– Hunyd le a szemed! – nyikorogta a taprizió.

Furuneo engedelmeskedett. Igyekezett kényelmesebb testhelyzetet felvenni a hűvös, kemény padlón, de néhány elvetélt kísérlet után feladta a próbálkozást.

– Gondolj a kapcsolatra! – utasította a taprizió.

A planetáris ügynök Jorj X. McKie-re gondolt. Sietve összerakta magában a különleges szabotőr képét: alacsony, zömök férfi, a haja lángvörös, míg az arca olyan, mint egy mogorva varangyé.

A kapcsolatfelvétel a tudatot elhomályosító mentális szálak kialakulásával kezdődött. Furuneo a saját elméjében egy ezüstlant húrjain zengő vérvörös fénysugárnak látta önmagát. A testét hirtelen távolinak érezte. A tudata különös táj felett keringett. Végeérhetetlen égboltot látott maga felett, míg a láthatár lassan, de folyamatosan forgott. Érzékelte, hogy a csillagok végtelen magányban fürdőznek.

Mi a tízmillió ördög!

A gondolat valósággal belerobbant Furuneo agyába. Nem térhetett ki előle. Azonnal tudta, hogy miről van szó. Gyakran megesett, hogy a hívás feldühítette a hívott feleket. Nem utasíthatták vissza, nem bonthatták meg a kapcsolatot, függetlenül attól, hogy az adott pillanatban éppen mit csináltak. Viszont éreztethették a hívóval a bosszúságukat.

Hogy ez sosem döglük be! Ez az átkozott sosem mondja be az unalmast!

McKie tudata mostanra már teljesen befelé fordult, és a csillagközi távhívás aktiválta a tobozmirigyét.

Furuneo türelmesen várta, hogy a szitkok és átkok áradata elapadjon. Miután a szabotőr valamennyire lehiggadt, Furuneo bemutatkozott, majd így szólt:

– Sajnálom, ha kellemetlenséget okozok, de a maxi-riadóhoz mellékelte tájékoztatóban elfelejtették megemlíteni a tartózkodási helyét. És bizonyára sejti, hogy nem fordultam volna önhöz, ha az ügy nem volna rendkívüli jelentőségű.

A többé-kevésbé szabványos nyitány után elhallgatott.

– Mégis, honnan a pokolból kellene tudnom, hogy a maga hívása mennyire jelentős? – dohogott McKie. – Fejezze be a mellébeszélést, és térjen a tárgyra!

Ez a dühös kirohanás még a híresen lobbanékony McKie-től is szokatlan volt.

– Netán fontos dolog közben zavartam meg? – érdeklődött óvatosan Furuneo.

– Éppen a bíróság előtt állok, egy válóper kellős közepén! – felelte továbbra is ingerülten McKie. – El tudja képzelni, hogy milyen remek érzés tudni, hogy mindenki engem figyel, mialatt kommunikációs transzba zuhanva össze-vissza makogok és vonaglok? Szóval, ne húzza az időt, ki vele, miért hívott?

– Az éjszaka folyamán egy kalebán labdát sodortak partra a hullámok itt, Cordialityn, Division City közelében – magyarázta Furuneo. – Tekintetbe véve a Szabotázsirodától kapott üzenetet, azt a sok halálesetet, meg a többi, úgy ítélem meg, hogy az lesz a legjobb, ha egyből önhöz fordulok. Továbbra is maga dolgozik az ügyön, nemde?

– Ezt most viccnek szánta? – vágott vissza McKie.

Vörös szalag helyett – figyelmeztette magát Furuneo, felidézve az Iroda egyik aforizmáját. Megtartotta magá-

nak a gondolatot, de McKie kétségkívül érzékelte annak hangulatát.

– Tehát? – kérdezte a különleges szabotőr.

Vajon McKie szándékosan próbál felidegesíteni? – töprengett Furuneo. Miért kell egy ennyire fontos belügyben is bevetni az Iroda elsődleges feladatának, vagyis a Kormányzat munkájának akadályozása során alkalmazott módszereket? Igen, az ügynökök kötelesek feldühíteni a kormánytagokat, hogy így leplezzék le a lelkiileg instabil, heves vérmérsékletű illetőket, akik ha nyomás alá kerülnek, képtelenek uralkodni magukon, de McKie miért tartja magát a kötelességéhez egy ügynöktársával folytatott beszélgetés során?

Ezen gondolatok egy része nyilván átszivárgott a taprizión, mert McKie egy gunyoros és lekicsinylő megjegyzéssel reagált rájuk:

– Nekem úgy tűnik, mostanában elég keveset gondol magára!

Furuneo megborzongott, és gyorsan emlékezetébe idézte, hogy ki ő, és mi a feladata. Huh, ez közel volt! Majdnem elvesztette az éntudatát! Csupán McKie leplezett figyelmeztetése döbbsentette rá a veszélyre, és tette lehetővé, hogy helyreállítsa a normális állapotokat az elméjében. Miután összeszedte magát, fontolóra vette McKie reakciójának egy másfajta értelmezését. Hogy megzavarták egy válóper kellős közepén, önmagában véve még nem szolgált magyarázattal a dühkitörésre. Ha az Irodánál keringő pletykák igazak, a rusnya kis ügynök már vagy ötvenszer nősült...

– Szóval, érdekli magát az a méretes fémgolyó? – kérdezte óvatosan Furuneo.

– Van benne kalebán?

– Feltehetően igen.

– Tessék? Még nem járt utána? – kérdezte McKie, és a mentális hanghordozása arra utalt, hogy a planetáris ügynök elmulasztotta végrehajtani a legfontosabb, legkritikusabb feladatot; természetesen a veleszületett ostobaságának köszönhetően.

Furuneo most már teljesen biztosra vette, hogy szörnyű veszély fenyeget valamilyen általa ismeretlen irányból, és önkéntelenül mentegetőzni kezdett:

– A feletteseim utasításainak szellemében jártam el!

– Utasítások, ugyan! – vakkantotta megvetően McKie.

– Gondolom, dühösnek kéne lennem, ugye? – kérdezte Furuneo.

– Ott leszek, amilyen gyorsan csak tudok – felelte McKie. – Optimális esetben nyolc standard órán belül. Addig is az utasításai a következők: tartsák folyamatos megfigyelés alatt azt a labdát. És gondoskodjon róla, hogy a megfigyelők vegyenek be *dühítőt*. Ez az egyetlen, ami védelmet nyújt.

– Értettem, folyamatos megfigyelés – ismételte Furuneo.

– Ha előbújik egy kalebán, ne hagyják, hogy eltűnjön. Tartóztassák fel minden létező eszközzel.

– Fel... feltartóztatni egy kalebánt? – hebegte döbbenően Furuneo.

– Kezdjen vele beszélgetni, kérje az együttműködését, ami csak eszébe jut! – válaszolta McKie, és a mentális hangsúlya arra utalt, különösnek találta, hogy az Iroda egyik ügynökének meg kell magyarázni, miképp hajítson csavarhúzókat egy gépezetbe.

– Tehát nyolc óra – sóhajtott Furuneo.

– Igen, annyi. És ne feledkezzen meg a *dühítőről*!

Az Iroda egy létforma, egy eleven test, és az ügynök annak egyik sejtje. Ez a párhuzam megmutatja nekünk, hogy melyek a fontosabb sejtek, melyek vannak a legnagyobb veszélyben, melyek a legkönnyebben felcserélhetőek, továbbá azt is, hogy milyen könnyű közepszerűnek lenni.

IV. BILDOON EMLÉKIRATAIBÓL

A Tutalsee nászutasbolygón tartózkodó McKie rászánt egy egész standard órát, hogy befejezze a válását, majd visszatért a lebegőszigetére, amelyet egy lótuszokkal borított sziget mellett horgonyoztak le. *Még Tutalsee varázsa is megcsalt* – gondolta McKie. Ez a házasság kárba vesztett fáradság volt. A felesége alig tudott valamit Mliss Abnethérről, holott a jelentések szerint valaha kapcsolatban álltak egymással. De az egy másik világon történt.

A nő McKie negyvenötödik felesége volt. A bőre színe valamivel világosabb árnyalatban játszott, mint az elődeié, és az esze vágott, mint a borotva. Már korábban is férjhez ment néhány alkalommal, és a házasságkötésük után hamar gyanakodni kezdett McKie másodlagos szándékaira.

A gondolattól McKie-n eluralkodott a bűntudat, de sietve elfojtotta magában a nyomasztó érzést. Nem szakíthatott időt az érzelgősségre, túl sok minden forgott kockán. Ostoba nőszemély!

A volt felesége már elhagyta a lebegőszigetet, és McKie tisztán érezte, hogy az eleven teremtmény neheztel rá. Ő zúzta szét azt az idillt, amelynek megteremtésére a hatalmas és jóindulatú lényt kondicionálták. Ugyanakkor

tudta, hogy távozása után a lebegősziget megnyugszik, és ismét a régi, nyájas és barátságos formáját mutatja majd.

Sietve összecsomagolt, közben félretette a szerszámkészletét. Miután végzett a többi holmival, átvizsgálta a dobozt: stimulátorok, plasztirudak, különféle robbanóanyagok, raygenek, multilencsék, pentrátok, egy csomag műizom, szolvók, egy miniputer, tapriziómonitor, holoscan, rupterek, komparátorok... minden a helyén, a legnagyobb rendben. Végül lecsukta a doboz fedelét, és a gondosan összeállított készletet jellegtelen színű és szabású dzsekijének belső zsebébe rejtette.

Begyűrt néhány váltás ruhát egy egyszerű zsákba. A többi ingóságát a SzabIr raktárába akarta küldeni megőrzésre. Mindent berakott egy jókora, vízhatlan bőröndbe, amelyet két, egymással szembefordított székszolgára fektetett. Úgy tűnt, a székek is osztoznak a lebegősziget érzéseiben – meg sem moccantak, amikor McKie barátságosan megveregette a támlájukat.

Hát így is jó...

Megint megszállta a bűntudat.

Végül elővette Cs'szem-kulcsát, és felsóhajtott. Ez a térugrás megakreditekbe fog kerülni az irodának. Cordiality a világegyetem másik végében kering.

Minden jel arra utalt, hogy a dimenzióajtók továbbra is működnek, de McKie-t zavarta, hogy egy olyan eszközzel készül utazni, amely egy kalebántól függ. Különös helyzet. A Cs'szem-dimenzióajtók olyan általánosan elterjedtté, olyan hétköznapivá váltak, hogy az értelmes lények java része ellenkezés nélkül elfogadta a létezésüket. A maxiriadó előtt maga McKie is osztozott a közvélemény érzéseiben, de időközben kételyei támadtak. A közöny, a kérdések nélküli elfogadás világosan megmu-

tatta, hogy a racionális gondolatokat milyen könnyű ábrándokká alakítani. Erre valamennyi értelmes lény hajlamosnak bizonyult. A Konföderáció értelmes lényei nagyjából kilencven standard évvel korábban teljesen elfogadták a kalebánok által kínált dimenzióajtókat. Ám az azóta eltelt idő alatt mindössze nyolcvanhárom ismert kalebánról lehetett tudni, amelyik bemutatkozott.

McKie megpörgette és feldobta a kulcsát, aztán hanyag mozdulattal elkapta. A kalebánok vajon miért nem akarták mások javára fordítani különleges képességüket mindaddig, amíg mindenki bele nem egyezett, hogy azt „Cs’szem”-nek hívják? Mi volt olyan fontos az elnevezésben?

Már úton kéne lennem – figyelmeztette magát McKie, de valami továbbra is visszatartotta.

Nyolcvanhárom kalebán.

A maxiriadó határozottan előírta a legszigorúbb titoktartást, és ha elnagyoltan is, de felvázolta a problémát: a kalebánok sorban eltűntek. Eltűnés – ha egyáltalán lehet használni ezt a kifejezést a kalebánok manifesztációjára. És minden egyes eltűnés után értelmes lények százazrei pusztultak el illetve örültek meg.

Nem lehetett kérdés, hogy az ügyet miért nem valamelyik rendőri szerv kapta, hogy miért zúdították az egészet a SzabIr nyakába. A Kormányzat ott vágott vissza, ahol csak tudott: a Hatalom emberei azt remélték, hogy lejáratják a Szabotázsirodát. McKie zavarba is jött, amikor fontolóra vette, hogy miért éppen őt választották ki a rejtély megoldására.

Ki gyűlöl engem ennyire? – tette fel magának a kérdést, mialatt a személyéhez hangolt kulccsal aktiválta a dimenzióajtót. Alig egy pillanattal később a tudata máris ráta-

lált a válaszra: sokan, nagyon sokan gyűlölik őt. Értelmes lények milliói.

A dimenzióajtó zümmögni kezdett, iszonyatos energiák auráját sugározva magából. Az örvénycső hangos pattanás kíséretében szétnyílt. McKie megfeszítette testének valamennyi izmát, hogy legyőzze az átjáró ellenállását, és belépett a csőbe. Hirtelen az a benyomása támadt, hogy szirupszerűen sűrű levegőben úszik. Tökéletesen friss, légzésre alkalmas, de szirupszerűen sűrű levegőben.

Néhány pillanattal később egy meglehetősen átlagos irodában találta magát. A sarokban hétköznapi, jellegtelen íróasztal állt. A mennyezetről lógó riadólámpák vad fényzuhatagot árasztottak. A bal oldali, átlátszó falon keresztül egy hegyoldalra nyílt kilátás. A távolban Division City háztetőit lehetett látni, amelyek sötétszürke, alacsonyan lógó felhők alatt tarkállottak, rajtuk túl halovány fénnel derengő ezüstös tenger hullámozott. McKie-t az agyába épített óra arról tájékoztatta, hogy helyi idő szerint késő délután van, a huszonhat órás nap tizennyolcadik órája. Így festett Cordiality, a Tutalsee óceánbolygótól 200.000 fényév távolságra eső világ.

A szabotőr háta mögött a dimenzióajtó örvénycsőve az elektromos kisüléséhez hasonlatos sistergést hallatva bezárult. Enyhe ózonillat járta át a helyiség levegőjét.

McKie hamarosan megállapította, hogy a székszolgákat alaposan felkészítették a gazdáik kényeztetésére. Egyikük addig bökdöste hátulról a térdhajlatát, amíg ledobta a zsákját, és vonakodva helyet foglalt. A szék nyomban masszírozni kezdte a hátát. A bútor nyilván utasítást kapott, hogy járjon a kedvében, amíg az iroda tulajdonosa ide nem ér.

McKie lehunyta a szemét, és ráhangolódott a békésnek tűnő környezet halk hangjaira. Egy értelmes lény lépteinek neszezése szállt felé egy távoli folyosóról. Az éppen csak érzékelhető koppanások alapján egy vrviv lehetett – a különös, csoszsanó hang arra utalt, hogy a lény kissé húzza valamelyik lábát. Valakik valahol fojtott hangon beszélgettek. McKie elkapott néhány *galach* szót, ettől függetlenül a társalgás alighanem több nyelven folyt.

A különleges szabotőr mocorogni kezdett ültében, amire a széke hullámzó mozdulatokkal válaszolt, hogy megnyugtassa őt. A kényszerű tétlenség idegesítette McKie-t. Vajon merre jár Furuneo? Hirtelen észbe kapott, és gondolatban megfeddte magát. Furuneónak mint planetáris ügynöknek nyilván rengeteg a tennivalója. És a nagy titkolózásnak köszönhetően még csak nem is sejti, hogy az ügy mennyire sürgős. A Cordiality egyike lehet azon világoknak, amelyeket a SzabIr éppen csak behálózott. És a halhatatlan istenek a megmondható, hogy az Iroda alkalmazottai mindig, mindenütt találnak maguknak éppen elég munkát.

McKie eltűnődött azon, hogy ő maga miféle szerepet játszik az értelmes lények ügyes-bajos dolgaiban. Valaha, évszázadokkal korábban az értelmes lényeket, akik késztetést éreztek, hogy „jót tegyenek”, túsul ejtette a kormányzat. Mit sem sejtve a gyászos következményekről, a jövő zűrzavaros bűncselekményeiről és megtorlásairól, a népek a különös késztetés hatása alatt eltávolították a kormányzatról gyakorlatilag valamennyi késleltetőt és vörös szalagot. A roppant hatalommal felruházott, hatalmas gépezet magasabb fokozatba kapcsol, egyre gyorsabban és gyorsabban mozgott. A Hatalom emberei törvényeket találtak ki és léptettek hatályba ugyanabban az órában. Pénzalapokat létesítettek és költöttek

el alig két hét leforgása alatt. A legvalószínűtlenebb rendeltetésű hivatalok születtek, és burjánzottak el, mint valami őrült gombaféleség.

A kormányzat egy kormányos nélküli, irdatlanul óriási, pusztító kerékké vált, amely olyan eszeveszett sebességgel forgott, hogy mindenütt káoszt teremtett, ahová csak elért.

Néhány tucat értelmes lény végső elkeseredésében kitalálta a Szabotázs Alakulatot, hogy megfékezzék azt a kereket. Sor került némi vérontásra és más, különféle fokozatú erőszakos cselekményekre, de a kerék valóban lelassult. Az idők folyamán az Alakulat Irodává lett, és kialakult a manapság ismert arculata: egy, a saját entrópiájának folyosóin haladó szervezet, egy csapatra való értelmes lény, akik inkább folyamodnak titkosszolgálati módszerekhez, semmint erőszakhoz – de ha a szükség úgy hozza, az erőszaktól sem riadnak vissza.

McKie-től jobbra félresiklott az iroda egyik ajtaja. A székszolgája nyomban mozdulatlaná vált. Furuneo belépett, közben a bal kezével gondosan hátrasimított néhány elszabadult, őszes fürtöt a bal füle mögött. Keményen összepréselte széles száját, amitől megkeseredettek, de elszántnak tűnt.

– Hamar ideért – állapította meg, azzal McKie elé küldte az egyik szabad széket, és helyet foglalt a vendégével szemben.

– Biztonságos ez a hely? – kérdezte a szabotőr, és arra a falra sandított, amely elé a Cs'szem az imént kiköpte őt. A dimenzióajtó eltűnt.

– Leköltöztettem az ajtót az alagsorba a saját csövén keresztül. Az irodám biztonságos, amennyire csak lehetséges – felelte Furuneo, majd hátradőlt a székén, és magyarázatot várva pislogott a szabotőrre.

– Az a labda még most is odalent van? – kérdezte McKie az átlátszó fal irányába, a távolban derengő tenger felé biccentve.

– Az embereim parancsba kapták, hogy azonnal értesítsenek, ha történik valami – válaszolta Furuneo. – Ahogy már mondtam, a hullámok sodorták partra. Beágyazta magát egy lapos sziklába, és azóta meg sem moccan.

– Beágyazta magát?

– Igen, úgy fest.

– Láttak arra utaló nyomot, hogy van benne valaki?

– Az égvilágon semmit – felelte sajnálkozva Furuneo.

– A labda kissé... megviseltnek tűnik. A felszínén van néhány horpadás, meg egy-két hosszú karcolás. Mondja, mi ez az egész?

– Gondolom, hallott már Mliss Abnethéről? – kérdeztet vissza McKie.

– Ki nem hallott róla?

– Szóval, a hölgy nemrégiben a milliárdjainak egy részéből felbérelt egy kalebánt.

– Felbérelt egy... – Furuneo hitetlenkedve csóváltatta a fejét. – Nem is tudtam, hogy az lehetséges.

– Legyen nyugodt, senki sem tudta – legyintett mogyorván McKie.

– Olvastam a maxiriadót – folytatta Furuneo. – Sehol sem szerepel benne, hogy Abnethe is belekeveredett az ügybe.

– A hölgy odáig van a korbácsolásért.

– Úgy tudtam, kezeltük már valami hasonló miatt.

– Igen, de azzal nem irtottuk ki a probléma gyökerét – magyarázta türelmesen McKie. – Csak annyit értünk el nála, hogy nem bírja elviselni egy értelmes lény szenvedésének látványát.

– Szóval?

– Köztes megoldás gyanánt felbérelt egy kalebánt.

– Áldozatnak! – kiáltotta Furuneo.

McKie látta, hogy a planetáris ügynök végre kezdi megérteni a helyzetet. Valaki egyszer azt mondta: az a baj a kalebánokkal, hogy nem öltenek felismerhető alakot – ami természetesen igaz is. Ha valaki el tud képzelni egy *valóságot*, egy élőlényt, amelynek jelenlétét nem lehet letagadni, de amelyre elég egyetlen pillantást vetni, hogy az agy látóközpontja összezavarodjon – hát akkor az illető el tud képzelni egy kalebánt.

„A kalebánok bedeszakázott ablakok, melyek az örök-kévalóságra nyílnak” – ahogyan azt Masarard, a költő kifejezte a maga művészi módján.

Amikor annak idején McKie elkezdett foglalkozni a kalebánokkal, részt vett az Iroda valamennyi, róluk szóló előadásán és eligazításán. Most megpróbálta felidézni magában az egyik anyagot. Erre készítette az a szűnni nem akaró érzés, hogy az anyag tartalmazott valamit, ami segíthet megoldani a jelenlegi problémát. A „*kommunikációs nehézségek szorult helyzetben*” nevezetű részhez volt valami köze. Hiába erőlködött, az egyes részleteket nem tudta elővarázsolni agyának mélységes zugaiból. Különös, gondolta. Mintha a kalebánok anyagtalanul is foszladozó kivetülése hasonló hatást gyakorolna az értelmes lények emlékezetére, mint amelyet a látásukra gyakorol.

Innen fakadt a valódi forrása annak, hogy az értelmes teremtmények folyton kínosan érezték magukat a kalebánok miatt. Az általuk készített tárgyak valóságok, kézzel foghatóak voltak – a Cs'szem-kulcsok, a jókora fémlabdák, amelyekben állítólag laktak –, de még senki sem látott kalebánt. Soha, senki.

A vele szemben ülő alacsony, kövér gnómot figyelő Furuneónak átvillant az agyán a gonosz pletyka, amely

szerint McKie már a születését megelőző időkben is a Szabotázsirodánál dolgozott.

– Szóval, Abnethe felbérelt egy bűnbakot, mi? – dörögte félhangosan.

– Igen, valami ilyesmiről szól a dal.

– A maxiriadóban szó esik halálról, örületről...

– Az összes embere bevette a *dühítőt*? – kérdezte hirtelen McKie.

– Vettem az adást, McKie ügynök! – vágott vissza önérzetesen Furuneo.

– Helyes. Úgy tűnik, a harag némi védelmet nyújt.

– Egészen pontosan mi folyik itt? – érdeklődött Furuneo.

– A kalebánok... egyszerűen eltűnnek. Egyik a másik után – felelte rosszkedvűen McKie. – És valahányszor elillan valamelyik, elég sokan meghalnak... és más, kellemetlen hatások is kísérik ezeket az eltűnéseket. Testi és szellemi bénulások, örület...

Furuneo kinézett a messzeségben szürkellő tengerre, és nem tette fel a következő kérdését.

McKie megvonta a vállát, és kijelentette:

– Mindenképpen vetnünk kell rá egy pillantást. A pokolba az egészszel! A maga hívásáig azt hittük, hogy már csak egyetlen kalebán maradt a világegyetemben. Az, amelyiket Abnethe felbérelt.

– Hogyan akarja intézni ezt az ügyet?

– Látja, ez egy jó kérdés – dünnyögte McKie.

– Szóval, Abnethe szert tett egy kalebánra – összegezte Furuneo. – Erre nézve van már magyarázat?

– Még nem tudtam kikérdezni a hölgyet – válaszolta McKie. – Nem tudjuk, hogy hol rejtőzik. És azt sem, hogy hová rejtette a kalebánt.

– Nem is tudom... – Furuneo nagyokat pislogott. – Cordiality eléggé isten háta mögötti hely.

– Nekem is éppen ez jár a fejemben – ismerte el a különleges szabotőr. – Azt állítja tehát, hogy a labda eléggé rossz állapotban van?

– Így igaz. Furcsa, nem?

– Ebben az ügyben bőven akad furcsaság – felelte McKie, és fáradtan legyintett.

– Úgy hallottam, hogy a kalebánok sosem távolodnak messzire a labdájuktól – vetette fel Furuneo. – És hogy szeretnek víz közelében táborozni.

– Mit tett annak érdekében, hogy kapcsolatot teremtsen vele?

– Végigcsináltam a standard eljárásokat – válaszolta a planetáris ügynök. – Hogyan derült ki, hogy Abnethe felbérelt egy kalebánt?

– Abnethe eldicsekedett egy barátjának, aki eldicsekedett egy barátjának, aki eldicsekedett, és így tovább. Ráadásul az egyik kalebán az eltűnése előtt elejtett egy célzást.

– Mennyire valószínű, hogy az eltűnések meg az összes többi összefügg egymással?

– Menjünk, kopogjunk be a barátunkhoz, és derítsük ki – válaszolta McKie.